

Joan Slagers

Laatst las ik weer een mooie, inspirerende tekst in het voormalige theosofische maandblad Sunrise (mei-juni 2004, p. 88). Ik weet niet hoe het u vergaat bij het lezen van mooie teksten, maar bij mij roept het altijd een stukje zelfreflectie op in de sfeer van 'Hoe ga ik hier zelf mee om?'. Het eind van het liedje is dat er dan meestal mooie intenties bij me opborrelen. Of dit vervolgens ook tot mooie resultaten leidt, laat ik nu maar even in het midden.



De betreffende tekst ging over onze neiging tot oordelen en veroordelen, en de verreikende effecten daarvan. Als we zelf oordelen, zo zegt het artikel, kan het gevolg zijn dat er een toenemende neiging in onszelf ontstaat om ons verder hieraan over te geven. Dit kan betekenen dat onze neiging om te oordelen, in leven na leven blijft toenemen en de effecten daarvan ernstiger worden. Niet alleen voor onszelf, maar ook voor de ander.

U weet: de ander zal een oordeel nooit in dank ontvangen. Integendeel. Het roept eerder gevoelens van gekwetstheid op. En zelfs al lijkt de ander onze veroordeling te verdienen, het doet niets af aan het feit dat we iets naar hem of haar toezenden dat beschadigend werkt. Zo doen we, misschien ongewild, toch een duit in het zakje van actie en reactie. Want, zo zegt de wet van de dynamische balans, dat hetgeen je hebt opgewekt ook weer naar je zal terugkeren, en dat is wederzijds. Of we ons oordeel nu hardop uitspreken of in onze gedachten op pad sturen, het effect blijft hetzelfde en schaadt niet alleen de persoon waartegen het gericht is, doch vooral ook jezelf en eveneens de omgeving ver daarbuiten. De huidige ontwikkelingen in de wereld demonstreren feilloos hoe ver dit kan gaan. Gelukkig kunnen vredelievende gedachten, goedheid en diep mededogen enigszins tegenwicht bieden.

Onlangs besloot ik dit nu zo belangrijke onderwerp, eens ter bespreking en zelfonderzoek, voor te leggen aan een groep spiritueel geïnteresseerden. Het leidde tot een interessante uitwisseling en mooie oprechte zelfreflecties. Na afloop liep ik met twee van hen naar de auto. 'Goh', zei een van hen opgelucht. Ik hoorde een paar stevige voorbeelden van oordelen.

'Nou nou', dacht ik. 'Dat is niet mis...'